

OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax.: 222 325 572 (571)

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

Naše značka: 43 Si 92/2018

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXX

Dne: 30. dubna 2018

XXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX

Informace dle zák. č. 106/1999 Sb.

Vážená paní XXXXXXXXXXXX,

v příloze zasíláme Vámi požadovaná rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
pověřena zastupováním funkce předsedy
Okresního soudu Praha – východ

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Zuzanou Hemelíkovou ve věci

žalobce:

██████████ narozený ██████████
bytem ██████████,
zastoupený advokátem Mgr. Terezou Štětínovou,
sídlem Jiráskova 614, 470 01 Česká Lípa,

proti

žalovaným:

1. ██████████, narozený dne ██████████
bytem ██████████
2. ██████████, narozená dne ██████████
bytem ██████████
oba zastoupení advokátem Narcisem Tomáškem,
sídlem U Starého mostu 111/4, 405 02 Děčín III – Staré Město,

o **určení vlastnického práva k nemovitým věcem,**

takto:

- I. **Žaloba na určení, že** ██████████, zemřelý ██████████, byl ke dni své smrti vlastníkem nemovitých věcí: pozemků parc.č.stav. ██████████ – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba ██████████, rodinný dům, stavba stojí na pozemku parc.č.stav. ██████████ a pozemku parc.č. ██████████ – zahrada, kdy nemovité věci jsou zapsány na LV č. ██████████ katastrální území ██████████ u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha – východ, **se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému 1. a žalovanému 2. náhradu nákladů řízení ve výši 24 070,- Kč, a to k rukám zástupce žalovaného 1. a žalovaného 2. ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

Odůvodnění:

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhal určení vlastnictví [redacted] ke shora uvedeným nemovitým věcem s odůvodněním, že nemovitý věci nabyl zůstavitel [redacted] za svého života do výlučného vlastnictví, a nikdy se nezmínil, že by chtěl tyto nemovitosti bezúplatně převést na žalovaného 1. Má za to, že v době vážného zdravotního stavu [redacted] kdy nebyl schopen posoudit právní následky svého jednání, byl uskutečněn bezplatný převod nemovitého majetku na 1. žalovaného, a to na základě darovací smlouvy ze dne 23.3.2016. Žalobce je přesvědčen o tom, že k převodu majetku nedošlo z vůle pana [redacted], když bylo využito jeho špatného zdravotního stavu, kdy právní jednání, které zůstavitel učinil, nečinil vědomě, neboť byl v této době dezorientován a s obtížemi si vybavoval skutečnosti, odpovídal inkoherentně. Převod nemovitých věcí tak lze posuzovat jako zdánlivé právní jednání, případně jako neplatné právní jednání pro duševní poruchu zůstavitele dle § 581 občanského zákoníku. Dodal, že předpoklad, že převod vlastnictví k nemovitým věcem nebyl činěn z vůle zůstavitele, nýbrž byl výsledkem snahy některých rodinných příslušníků vyvést majetek z dědictví ke svému prospěchu, odpovídá i fakt následného zcizení nemovitých věcí na třetí osoby. Nemovité věci byly žalovaným 1. prodány dne 10.3.2017 manželům [redacted]. Žalobce svůj naléhavý právní zájem odůvodnil tím, že je synovcem a především dědicem po zemřelém zůstaviteli [redacted] [redacted] kdy dědické řízení je vedeno zdejším soudem, prostřednictvím pověřené soudní komisařky JUDr. Evy Neumanové, notářky se sídlem v Praze, pod sp. zn. 25 D 932/2016, a kdy v případě určení vlastnického práva zůstavitele ke dni jeho úmrtí, by byl dán důvod k dodatečnému projednání dědictví, kdy při předpokladu hodnoty nemovitých věcí v době smrti zůstavitele 3 500 000,- Kč, a nároku žalobce na polovinu pozůstalosti, lze konstatovat, že tento nárok není zanedbatelným. Žalovaný je žalovaná jako neoprávněný nabyvatel z neplatné darovací smlouvy a žalovaná 2. jako druhá dědička.

2. Žalovaní ve svém vyjádření k žalobě uvedli, že návrh neuznávají. Uvedli, že [redacted] byl strýcem žalovaného 1. a bratrem žalované 2 a namítají, že [redacted] uzavřel darovací smlouvu s žalovaným 1. dne 23.3.2016 vědomě a z vlastní vůle. [redacted] navštěvoval žalovanou 2. v jejím bydlišti v [redacted] resp. žalovaná navštěvovali [redacted] v roce 2016 ve zdravotnických zařízeních, kdy [redacted] při těchto setkáních sděloval žalovaným za přítomnosti dalších členů rodiny vůli přenechat předmětné nemovitosti synům žalované 2., kdy se rozhodl nakonec darovat tyto nemovitosti žalovanému 1. [redacted] v únoru 2016 při jednom z pobytů v [redacted] u žalované 2. podepsal s žalovaným 1. darovací smlouvu, kdy k úřednímu ověření podpisů došlo na pobočce České pošty, s.p. v [redacted] v únoru 2016, pravděpodobně dne 22.2.2016. Kvůli formálním nedostatkům nebyl proveden vklad do katastru nemovitostí. [redacted] si tak byl ke dni uzavření této darovací smlouvy a rovněž darovací smlouvy ze dne 23.3.2016 vědom právních následků darovací smlouvy.

3. Místní příslušnost zdejšího soudu je dána s odkazem na ustanovení § 88 písm. i) o. s. ř.

4. Podle § 80 písm. c) o. s. ř. lze žalobou (návrhem na zahájení řízení) uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

5. Podle ustálené judikatury soudů (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.1.2006, sp.zn. 30 Cdo 2769/2005) naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým (srov. např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 1971, sp. zn. 2 Cz 8/71, uveřejněný pod č. 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1972). Naléhavý právní zájem na určení však může být dán i v případě, kdy by bylo možno žalovat na plnění, jestliže se určovací žalobou vytváří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků a předejde-li se tak případně dalším sporům o plnění, nebo jestliže žalobou na plnění nelze řešit celý obsah a dosah sporného právního vztahu nebo práva. Žaloba o určení ve

smyslu ust. § 80 písm. c) o. s. ř. není zpravidla opodstatněna tehdy, má-li požadované určení jen povahu předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda tu je či není právní vztah nebo právo, a to zejména tehdy, jestliže taková předběžná otázka neřeší nebo nemůže (objektivně vzato) řešit celý obsah nebo dosah sporného právního vztahu nebo práva. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistota v jeho právním postavení se totiž v takovém případě neodstraní toliko tím, že bude vyřešena předběžná otázka, z níž bez dalšího právní vztah (právo) významný pro právní poměr účastníků ještě nevyplývá, ale až určením, zda tu právní vztah nebo právo je či není. Jestliže například právní otázka platnosti či neplatnosti smlouvy má povahu předběžné otázky ve vztahu k existenci práva nebo právního vztahu (například vlastnictví), není zpravidla dán naléhavý právní zájem na určení této předběžné otázky, lze-li žalovat přímo o určení existence práva nebo právního vztahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 1996, sp. zn. II Odon 50/96, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy č. 5/1996 na str. 113, ev. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2003, sp. zn. 21 Cdo 58/2003, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 2, ročník 2004).

6. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1826/2004, vyjádřil, že "spor o tom, zda součástí dědictví po zůstaviteli je určitá věc, se v občanském soudním řízení typově řeší právě žalobou na určení, že zůstavil byl ke dni svého úmrtí vlastníkem věci. To platí bez ohledu na to, zda vedle žalobce je více dědiců anebo zda je žalobce jediným univerzálním dědicem. Není neobvyklé, že u soudu je podána žaloba na určení, že určitá osoba byla ke dni své smrti vlastníkem určité věci, aniž by bylo zahájeno řízení o dodatečném projednání dědictví, zvláště je-li tu jiná osoba (nedědic), která má za to, že ona je vlastníkem sporné věci. Tento postup dědiců dovolací soud neshledává nesprávným ani z pohledu naléhavého právního zájmu na takovém určení. Je tomu tak proto, že třetí osoba není účastníkem řízení o dědictví a soud v řízení o dědictví vychází z veřejných listin, v případě nemovitostí konkrétně z údajů na příslušném listu vlastnictví katastru nemovitostí, a je-li v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník předmětné nemovitosti osoba jiná než zůstavitel, nemůže bez předložení listiny dokládající, že vlastníkem této nemovitosti byl ke dni své smrti zůstavitel, potvrdit dědicovi nabytí dědictví ke sporné věci. Takovou listinou je i rozsudek soudu, jímž se určuje, že zůstavitel byl ke dni své smrti vlastníkem konkrétní sporné věci. Je-li v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník sporné nemovitosti jiná osoba než zůstavitel a je-li mezi touto osobou a dědici sporná otázka platnosti právního úkonu, na základě, kterého nabyla vlastnictví ke sporné nemovitosti, soud v řízení o dědictví není oprávněn bez dalšího tuto spornou otázku a v návaznosti na ni, zda zůstavitel byl či nebyl ke dni své smrti vlastníkem sporné nemovitosti, posuzovat. V takovém případě dědic naléhavý právní zájem na určení podle § 80 písm. c) o. s. ř., že určitá věc byla ke dni smrti zůstavitele jeho vlastnictvím, má".

7. Jestliže je tedy předmětem určení podle § 80 písm. c) o. s. ř. právní vztah vlastnictví k nemovité věci, nejsou přehlednutelné důsledky, které plynou ze zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů. Záznam učiněný na základě soudního výroku o určení poté završuje proces odstranění nejistoty v dosavadním určení právního vztahu. Je-li proto návrhovatelem tohoto určení osoba, jež tvrdí, že ona je oprávněnou osobou v právním vztahu, z logiky věci vyplývá, že se svým právem obrací proti osobám, které své postavení oprávněných právě o zápis v katastru nemovitostí opírají. Právní vztah vlastnictví, o jehož určení jde, je tedy svými subjekty vymezen osobou, jež své vlastnické právo tvrdí, a osobou, v jejíž prospěch svědčí zápis v katastru nemovitostí. Naléhavý právní zájem proto nemůže být dán, jestliže žaloba na určení vlastnictví nesměřuje proti osobě (osobám), která je jako vlastník zapsaná v katastru nemovitostí (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14.8.2007 sp.zn. 30 Cdo 1677/2007).

8. Z výpisu z katastru, jakož i z tvrzení žalobce soud zjistil, že ke dni podání žaloby, resp. ke dni vydání rozhodnutí jsou jako vlastníky shora uvedených nemovitostí uvedeny třetí osoby odlišné od účastníků.

9. Podle § 159a odst. 1 o. s. ř. platí, že výrok pravomocného rozsudku je závazný jen pro účastníky řízení.

10. Soud proto s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že žalobce nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř., když ani vyhovující rozhodnutí soudu, jehož vydání se žalobce domáhá, by nemohlo mít totiž žádný vliv na zápis do katastru nemovitostí.

11. Nad rámec soud uvádí, že poučení o tom, o koho má žalobce žalovat, rozhodně nepatří do poučovací povinnosti soudu ve smyslu § 5 o. s. ř. ani § 118a o. s. ř. (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.9.2017, sp.zn. 30 Cdo 1584/2017).

12. Za těchto okolností proto soudu nezbylo než žalobu v plném rozsahu zamítnout, aniž by se zabýval věcí samou.

13. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 24 070,53 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalovaným 1. a 2., jež byli v řízení zcela úspěšní, nárok na náhradu nákladů řízení v celkové částce 24 070,- Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000,- Kč sestávající z částky 3 100,- Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 a. t. za žalovaného 1. a odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 a. t. z tarifní hodnoty ve výši 50 000,- Kč sestávající z částky 2 480,- Kč (snížená o 20 % dle § 12 odst. 4 at.) za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 a. t., a náhrada ve výši 1 353,- Kč za cestovné v částce 353,- Kč podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 10 x 30 minut v částce 1 000,- Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 19 893,- Kč ve výši 4 177,- Kč.

14. O povinnosti zaplatit náhradu nákladů k rukám zástupce žalovaného 1. a 2. soud rozhodl podle ustanovení § 149 odst. 1 OSŘ. Lhůta k plnění byla stanovena v obecné třídení délce (§ 160 odst. 1 OSŘ).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaný 1. a 2. domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 8. ledna 2018

Mgr. Zuzana Hemelíková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Zuzanou Hemelíkovou ve věci žalobce **Město Čelákovice**, IČO 00240117, se sídlem Čelákovice, Náměstí 5. května 11/1, zast. Mgr. Michaelou Kasper Beňovou, advokátkou se sídlem Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50, proti žalované [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted]

o vyklizení bytu,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna vyklidit byt č. [redacted] ve [redacted] nadzemním podlaží domu č.p. [redacted] v ulici [redacted], a vyklizený jej předat žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.627,- Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozhodnutí, na základě kterého by byla žalované uložena povinnost vyklidit byt č. [redacted] ve [redacted] nadzemním podlaží domu č.p. [redacted] v ulici [redacted]. Svou žalobu odůvodnil zejména tím, že předmětný byt užívala žalovaná na základě nájemní smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 1. 1. 2016 na dobu určitou, a sice do 31. 12. 2017. Jelikož žalovaná neplatila řádně a včas nájemné a zálohy na služby spojené s užíváním bytu, a proto byla žalované ze strany žalobce dána okamžitá výpověď z nájemní smlouvy pro neplacení nájemného. Žalovaná však ani po uplynutí jednoho měsíce od doručení výpovědi tj. ve lhůtě stanovené zákonem, ani v dodatečně jí stanovené lhůtě byt nevyklidila a žalobci nepředala.

Protože bylo možné věc rozhodnout na základě listinných důkazů obsažených ve spise, vyzval soud účastníky, aby se ve smyslu ustanoven § 115a OSŘ, vyjádřili k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zároveň soud připojil doložku, že nevyjádří-li se účastníci k této výzvě, bude mít soud za to, že proti takovému postupu nemají námitek (§ 101 odst. 4 OSŘ). Účastníci se k této výzvě nevyjádřili, ačkoliv jim byla výzva a žalovanému i žaloba doručeny na adresu pro doručování ve smyslu § 46b písm. a) OSŘ, proto soud rozhodoval na základě listinných důkazů založených ve spise.

Z předložených listinných důkazů, a to z Upomínky před podáním žaloby ze dne 23. 5. 2017 adresované žalované bylo zjištěno, že žalovaná byla upozorněna na svůj dluh na nájemném a zálohách za služby, které jsou spojené s užíváním bytu, a to za období od prosince 2016 do dubna 2017 ve výši 32.248,- Kč a byla vyzvána k jeho uhrazení ve lhůtě do 5. 6. 2017. Z Výpisu z unesení Rady města [REDAKCE] ze dne 22. 6. 2017 a z Výpovědi z nájmu bytu ze dne 27. 6. 2017 bylo zjištěno, že byla žalované doručena (vhozením oznámení o uložení zásilky na poště dne 29. 6. 2017 a v úložní době nebyla žalovanou vyzvednuta) okamžitá výpověď z nájmu ve smyslu § 2291 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném a účinném znění, (dále jen „NOZ“), pro nezaplacení nájemného a nákladů na služby za dobu více jak tři měsíce, a to bez výpovědní doby. Z Výzvy k vyklizení ze dne 16. 8. 2017 bylo zjištěno, že žalovaná byla ze strany žalobce vyzvána k vyklizení a předání bytu ve lhůtě do 25. 8. 2017.

Podle § 2286 odst. 1 NOZ vyžaduje výpověď nájmu písemnou formu a musí dojít druhé straně. Výpovědní doba běží od prvního dne kalendářního měsíce následujícího poté, co výpověď došla druhé straně. Podle odst. 2 téhož ustanovení vypoví-li nájem pronajímatel, poučí nájemce o jeho právu vznést proti výpovědi námitky a navrhnout přezkoumání oprávněnosti výpovědi soudem, jinak je výpověď neplatná.

Podle § 2291 odst. 1 NOZ poruší-li nájemce svou povinnost zvláště závažným způsobem, má pronajímatel právo vypovědět nájem bez výpovědní doby a požadovat, aby mu nájemce bez zbytečného odkladu byt odevzdal, nejpozději však do jednoho měsíce od skončení nájmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení porušuje nájemce svou povinnost zvláště závažným způsobem, zejména nezaplatil-li nájemné a náklady na služby za dobu alespoň tři měsíců, poškozují-li byt nebo dům závažným nebo nenapravitelným způsobem, způsobuje-li jinak závažné škody nebo obtíže pronajímateli nebo osobám, které v domě bydlí nebo užívají neoprávněně byt jiným způsobem nebo k jinému účelu, než bylo ujednáno. Podle odst. 3 téhož ustanovení neuvede-li pronajímatel ve výpovědi, v čem spatřuje zvláště závažné porušení nájemcovy povinnosti, nebo nevyzve-li před doručením výpovědi nájemce, aby v přiměřené době odstranil své závadné chování, popřípadě odstranil protiprávní stav, k výpovědi se nepřihlíží.

Podle § 2292 NOZ nájemce odevzdá byt pronajímateli v den, kdy nájem končí. Byt je odevzdán, obdrží-li pronajímatel klíče a jinak mu nic nebrání v přístupu do bytu a v jeho užívání. Opustí-li nájemce byt takovým způsobem, že nájem lze bez jakýchkoli pochybností považovat za skončený, má se byt za odevzdaný ihned.

Podle odst. 2293 odst. 1 NOZ nájemce odevzdá byt ve stavu, v jakém jej převzal, nehledě na běžné opotřebení při běžném užívání a na vady, které je povinen odstranit pronajímatel.

Na základě shora uvedeného skutkového závěru, s odkazem na citovaná zákonná ustanovení, dospěl soud k právnímu závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalovaná jako nájemce shora uvedeného bytu neplatila řádně a včas nájemné a zálohy na služby spojené s užíváním bytu, a sice více jak tři měsíce, když za období od prosince 2016 do dubna 2017 na nájemné neuhradila ničeho. Žalované byla po předchozí výzvě k odstranění svého závadného chování žalobcem řádně doručena okamžitá výpověď z nájmu, když oznámení o uložení zásilky na poště bylo žalované vhozeno do schránky dne 29. 6. 2017 a žalovaná si ji v úložní době nevyzvedla, tj. tímto dnem se dostala do dispozice žalované (srovnej s rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2474/13 ze dne 1. 10. 2013) a tímto dnem rovněž došlo ke skončení nájmu. Přičemž výpověď splňovala zákonné požadavky ve smyslu § 2286 NOZ, když byla učiněna v písemné formě a současně byla žalovaná upozorněna na právo vznést námitky proti výpovědi a domáhat se přezkumu její oprávněnosti u soudu. Jelikož žalovaná ve lhůtě podle § 2291 odst. 1 NOZ, tj. ve lhůtě jednoho měsíce, ani v jí dodatečně stanovené lhůtě žalobci byt neodevzdala, proto jí uložil soud tuto povinnost rozsudkem.

Vzhledem k tomu, že se žalobci podařilo prokázat tvrzení obsažená v žalobě, rozhodl soud s odkazem na citovaná zákonná ustanovení tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, tedy žalobě v plném rozsahu vyhověl. Lhůta k vyklizení bytu byla stanovena v obecně patnáctidenní délce (§ 160 odst. 1 OSŘ).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 OSŘ, dle kterého má účastník, který měl ve sporu úspěch právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují částku 2.000,- Kč za uhrazení soudního poplatku a náklady na právní zastoupení žalobce. Náklady na právní zastoupení jsou stanoveny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb. Soud přiznal náhradu nákladů řízení dle § 7 odst. 4 ve spojení s § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 citované vyhlášky po 1.500,- Kč (příprava a převzetí právního zastoupení, podání žaloby) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 2 citované vyhlášky po 750,- Kč (jednoduchá výzva k vyklizení), dále částku 900,- Kč představující paušální náhradu hotových výdajů za tři výše uvedené úkony právní služby dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Dle § 137 odst. 1 OSŘ dále advokátce náleží 21% DPH ve výši 976,50 Kč, protože je plátcem DPH. Celkové náklady činí částku 7.627,- Kč (po zaokrouhlení).

O povinnosti zaplatit náhradu nákladů k rukám zástupce žalobce soud rozhodl podle ustanovení § 149 odst. 1 OSŘ. Lhůta k plnění byla stanovena v obecně třídní délce (§ 160 odst. 1 OSŘ).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

V Praze dne 19. října 2017

Mgr. Zuzana Hemelíková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
[redacted]

USNESENÍ:

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudcem Mgr. Zuzanou Hemelíkovou ve věci

žalobkyně: **Dopravní podnik hl.m. Prahy, a.s.**, IČ: 00005886,
sídlem Sokolovská 217/42, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Kučerkou, sídlem
Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

o zaplacení částky 13.692,- Kč s přísl.

takto:

**Odpor podaný žalovaným dne 31. 10. 2017 proti platebnímu rozkazu vydanému
Obvodním soudem pro Prahu 10 dne 26. 9. 2017 pod č.j. EPR 174100/20017-5 se odmítá.**

Odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 10 doručil shora uvedený platební rozkaz žalovanému. Platební rozkaz obsahoval poučení, dle kterého soud opožděně podaný odpor proti platebnímu rozkazu usnesením odmítne.

Žalovaný elektronickým podáním podaným do datové schránky zdejšího soudu dne 31. 10. 2017 sdělil, že proti shora uvedenému platebnímu rozkazu podává odpor.

Dle ust. § 172 odst. 1 o.s.ř. činí lhůta k podání odporu proti platebnímu rozkazu 15 dnů od jeho doručení. Do běhu lhůty určené podle dnů se nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (§ 57 odst. 1 o.s.ř.). Lhůta je zachována, je-li posledního dne lhůty učiněn úkon u soudu nebo podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit.

Soud doručil předmětný platební rozkaz žalovanému poštovní zásilkou dne 13. 10. 2017, nikoli dne 16. 10. 2017. Vzhledem k tomu, že adresát nebyl při doručování zastížen, byla zásilka dne 3. 10. 2017 uložena a dne následujícího proto počala běžet 10 denní lhůta k jejímu vyzvednutí. Poslední den této lhůty, tedy 13. 10. 2017, je tak dnem doručení. Dne 14. 10. 2017 poté začala běžet 15 denní lhůta. Posledním dnem této lhůty je 30. 10. 2017. Následujícího dne nabyl platební rozkaz právní moci. Žalovaný podal odpor prostřednictvím datové schránky u zdejšího soudu až dne 31. 10. 2017, tedy po marném uplynutí uvedené lhůty.

Soud proto postupoval dle ust. § 174 odst. 3 věty první o.s.ř. a odpor žalovaného výrokem tohoto usnesení odmítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím podepsaného soudu.

Praha 19. ledna 2018

Mgr. Zuzana Hemelíková, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal odvoláním napadené usnesení soudu I. stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) a shledal podané odvolání důvodným.
5. V posuzované věci z obsahu spisu vyplývá, že se žalobkyně návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným k Obvodnímu soudu pro Prahu 10 dne 5.8.2017 domáhala uložit žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 13 692 Kč, specifikovaný zákonný úrok z prodlení a vzniklé náklady řízení, to vše do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu. Podaný návrh odůvodnila tím, že žalovaný opakovaně cestoval dopravním prostředkem provozovaným žalobkyní bez platného jízdního dokladu a žalobkyni vznikl nárok na úhradu cestovného a dále nárok na přírážku k jízdnému (8 x 24 Kč a 9 x 1 500 Kč). Obvodní soud pro Prahu 10 podanému návrhu zcela vyhověl elektronickým platebním rozkazem ze dne 26.9.2015, č.j. EPR 174100/2017-5. Uvedený platební rozkaz byl žalovanému adresován na adresu kde nebyl žalovaný dne 5.10.2017 zastížen a v místě bydliště mu byla zanechána výzva, aby si zásilku uloženou na poště dne 3.10.2017 vyzvedl. Následně byla zásilka žalovanému s poznámkou změna ukládání pošty doslána na z doručky blíže nezjistitelnou adresu v ulici a dle obsahu uvedené doručky si žalovaný zásilku na poště dne 16.10.2017 v 14:21 hodin vyzvedl a převzetí zásilky potvrdil svým podpisem. Z obsahu spisu se dále podává, že žalovaný doručil na elektronickou podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 31.10.2017 odpor proti uvedenému elektronickému platebnímu rozkazu, v němž současně vznesl námitku místní nepřislušnosti soudu. Usnesením ze dne 14.11.2017, č.j. 55 C 502/2017 vyslovil Obvodní soud pro Prahu 10 ve věci svoji místní nepřislušnost s tím, že věc bude postoupena Okresnímu soudu Praha-východ jako soudu místně příslušnému. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 1.12.2017. Podáním ze dne 29.11.2017 žalovaný odůvodnil jím podaný odpor proti elektronickému platebnímu rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 10.
6. Podle § 49 odst. 5 o.s.ř. u písemností, u nichž to stanoví zákon, nebo u nichž to nařídil předseda senátu, je vyloučeno doručení podle odst. 4. Doručující orgán v takovém případě vrátí písemnost odesílajícímu soudu po marném uplynutí lhůty deseti dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí.
7. Podle § 174a odst. 3 o.s.ř. ustanovení § 172 až 174 platí obdobně.
8. Podle § 173 odst. 1 o.s.ř. platební rozkaz je třeba doručit žalovanému do vlastních rukou, náhradní doručení je vyloučeno.
9. Podle § 172 odst. 1 věty druhé o.s.ř. v platebním rozkazu žalovanému uloží, aby do patnácti dnů od doručení platebního rozkazu žalobci zaplatil uplatněnou pohledávku a náklady řízení nebo, aby v téže lhůtě podal odpor u soudu, který platební rozkaz vydal.
10. Z výše citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že žalovanému, jemuž byla uložena povinnost elektronickým platebním rozkazem, náleží právo podat proti elektronickému platebnímu rozkazu do patnácti dnů od jeho doručení odpor, čímž se podle § 174 odst. 2 o.s.ř. elektronický platební rozkaz ruší a soud nařídí jednání. Podle § 173 odst. 1 o.s.ř., ve spojení s ustanovením § 49 odst. 5 o.s.ř. je jediným možným způsobem doručení elektronického platebního rozkazu jeho doručení do vlastních rukou, když náhradní doručení je vyloučeno. V posuzované věci byl shora označený elektronický platební rozkaz Obvodního soudu pro Prahu 10 žalovanému doručen do vlastních rukou dne 16.10.2017, dne 17.10.2017 začala plynout patnáctidenní lhůta pro podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu žalovaným a jejím posledním dnem bylo úterý 31.10.2017. Protože žalovaný podal odpor proti elektronickému platebnímu rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 k uvedenému soudu dne 31.10.2017, učinil tak včas, poslední den lhůty pro jeho podání. Lze tak uzavřít, že soud I. stupně pochybil, neboť nerespektoval ustanovení § 49 odst. 5 a § 173 odst. 1 o.s.ř. dle nichž je náhradní doručení elektronického platebního rozkazu vyloučeno a chybně odvíjel běh patnáctidenní lhůty pro podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu od náhradního doručení uvedeného rozhodnutí žalovanému.

11. Z výše uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 změnil tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 9. dubna 2018

JUDr. Jana HRÁCHOVÁ, v.r.
předsedkyně senátu